

GILLETTE, ATLASUL UNEI LAME

01 APRILIE 2058

Intrasem în ultima lună a vieții mele, un termen care nu mai putea fi amânat.

Nouăzeci și trei de ani, și mereu crezusem că sunt pescar.

Se pare că n-am priceput nici un rahat.

Cineva mă înfățișase într-o fotografie: barcă de lemn, undiță în mână, Vezuviul în spate.

De parcă aș fi fost omul care învățase unde să arunce cârligul. Omul care știe.

Apoi m-am uitat mai atent la fotografie.

Peștele pe care l-am prins nu se mișcă. Nu se zbate după aer.

Citește. Citește GILLETTENARRATIVE. În engleză, în spaniolă, în chineză, în amharică, în urdu, în arabă.

Eu am prins peștele. Peștele mă studiază pe mine.

Ani de zile am crezut că evoluția înseamnă să vorbești mai multe limbi, să ai mai multe hărți, mai multe ediții.

Douăzeci și două de ediții. Cinci cu multe volume. Șaptesprezece pe care nici nu le mai număr. Dar cât naiba am scris?

Apoi am înțeles că evoluția nu înseamnă câtă apă ai străbătut. Înseamnă dacă, atunci când atârni de un cârlig, mai ai luciditatea să citești.

Păcăleala de 1 aprilie nu este o glumă pe care le-o faci altora. Este gluma pe care ți-o face viața când crezi că ești pescarul și descoperi că ești peștele.

Și dacă ai noroc, în ziua aceea înveți și să citești.

Eu am învățat-o în ziua aceea. Dar eram deja la capăt, iar o linie de sosire nu lasă nicio amintire. Doar posibilitatea de a fi de neuitat.

Ferdinando